lun ärdaste, hallastage mo peäle, andke armo! Agga kunningas wastas: „Ärra sonni, pükſid mahha!“ —

Kui ma nüüd särgi wäel seäl nago tulles seisin, kas surma woi hirmust nuhtlust — hüdis kunningas jälle. „Toge mulle ro takka se must laegas seie!“

Oh Jummal, oh Jummal! mis minnust waesest nüüd saab! mötlesin minna, kui ma sedda musta laegast näggin, egga seäl minno arwates head sees polnud: kas monni hukkamisse woi pinamisse riist. Pannin käed risti, andsin ennast Jummala holeks, kui kunningas, kelle ette laegas mahha pandi mulle ütles: Te lahti, wata mis sa sest arwad?

Oh Jummal taewas! kui kane ülles tõstsin, läksid mo silmad üsna kirjuks, polnud muud middagi laekas kui must kirriko õppetaja üllikond ja walged lehhed peäl. Keik se teggi mind otsego juhmiks ja uimaseks, kunni kunninga heäl mind jälle nago unnest ärratas — ta ütles: „Nüüd panne ennast üks kaks kolm ridesse, ja siis panne tähhele, mis ma rägin!“ — Toge rutto nelli trummo seie ja pange tossin püssisid peäle, et räästool saab, se krenadir peab meile tänna jutlust teggema. „Kas sa kuled!“ ütles ta minno wasto: „sa pead meile tänna jutlust teggema, ma tahhan kuulda, kas sa middagi olled öppind. Olled sa kui mees, siis saad sedda musta warrandust (kirriko öppetaja mundert) ennesele, keige sellega, mis seäl jures on; olled sa kolis laisk olnud, siis saad wanna kamsoli jälle taggasi. No nüüd! katsu et sa trummude peäle saad! pitkalt polle tarwis, agga hästi!“

Mis arro mul seäl olleks olnud — räkis noor mees eddasi — kui ma nenda umbes olleks piddand peäle hakkama. Agga keige selle kahhe aastase tenistusse aial ollin allati omma salmikesse ülle järrele mötlemas ja ennast otsekui selle wasto walmistamas, et kui Jummal ial mulle sedda sönne peaks andma, et ma lahti saan, mul siis kohhe es-